

"י ר ו י פ ה"

רייזל, בחו של יהודי בחטפה ואניה יוצא ברדיפה אחר החוטפים
על מנה לשחררה. אין הוא יודע את הכוון ועל כן מביח לסוסים
לסאחו להן שיחטבו. בדרך הוא פוצר בפובדס יהודי, ואשהו של
הפובדקאי מבייסה סבי ז'בדרמים על מנה טיעזרו בחימוסים אחר
הבחטפה. החוטפים אינם בוסאים כל פרי ושבי הז'בדרמים והיהודי
מביצים להחבה הסטטר סט מהסרץ היהודי לחדרו של ראט הז'בדרמים,
פוצא אוחו עומד בחדרו חצי-ערום ומסכנע את עצמו טחת במו הוא
טחרר מסטחו כל האחרון.

"מ צ ו ד"

אל הצוענים יושבי החר סמוודע יהודי והצוענים מקבלים אותו
לחברתם. היהודי מספר לילדי הצוענים כיצד נרחו בני ישראל מהיו
סכופדים למצרים אל המדבר. הצוענים יושבים כחר כיוון שחוטבי העסק
רודפים אותם והסליטים כולאים אותם, אך גם בחר אין מנוס ואין
בטחון ואכן בקיץ עורכים חוטבי העסק מצוד על הצוענים מקיפים אותם
והצוענים יודעים כי בא סופם.

"ס ו ב י ר"

רכבה ארנס-סיבירה סוכילה אסירים פוליטיים. הרכבה עוצרת בדרכה
ליד קנטיבה רביה מרחץ. אחרי המרחץ מתעוררים האסירים לויכוחים
בעיקר פוליטיים או ויכוחים על ספרות. המתוכחים העיקריים הם גוסמן
היהודי, הכומר וביקולאי הטרוצקיסט. גם סחר החליפין סורא -
סחורקה, וודקה ונקגיקים. למחרת מוכנים האסירים לחמטין בדיכום.

"ב מ ו ב ר"

איציק, סמיל, טוחט ורבקה הולכים להטעוניהם למדבר. אין הם
יודעים את דרכם ובנוי הבית לאוס לפחוב את עבלתם לכל כוון אשר יחטו.

במסך מסעם מה הסוס והגבריים ברהמים לפעילה. כל ההנהגותם של האנשים מהמיתה. הם יוצקים שמן על אבן, הם במלטים מפניו של הפריץ פרוצקי, אך הסצים לשוב אליו ולא יכולים. לבסוף בוסט אורם השונם כיוון שהוא מחקש להקדים ולצאת. זהו מפין סיפור סמלי על בדורי בני ישראל במדבר.

"בניה הפורה"

אורח בא להיבטם בביתה של אכרה לאחר המלחמה. ריח החלב, הדממה הכבדה והבסלות מרדימים את האורח העיף. האורח יטן עוד ועוד וכשנשכח הוא חפץ לשוב, אך מבטה של האכרה לופת אותו וסוסך אותו להיטאר. מבטו של האורח נחלל בציור האיקובין והאכרה מספרת לו שאת האיקובין צייר ציר סופלא שהולך מבית לבית. האורח מצליח להנחק לבסוף מן האכרה וללכת בעקבות הצייר.

"בנובה הקר"

מגדל לרמה הוא מקום מעבר מבריא אל החיים שלאחר המלחמה. במקום בנות זה מרכזים שרידים שגוררו מן המחנות על מנה להטיבם לחיים רגילים. הסופר מהאר את חזרתם האיסיה ואת התרגשותם לאוכל ולשמש. אך הזכרונות טרם התפרצו. כאשר הם מתפרצים לבסוף פורצים הכל בצעקות ובהאשמות וליובה בת עוזרו של שפילמן היא הקרבן. חיים נגדרת בטערוחיה ומוטלכת מן המלוליות. לאחר מכן ברבעות הרוחות אף על פי שעדיין לוחשת את הזכרון. המחלימים עוזבים את סגיל לרמה יחד כשם עתיק.

"השירה"

שירה פליטים שלאחר השואה עוברה לארבעה של חופי איטליה. אחד

מן הפליטים הוא שטולצמן הצולע. הוא גוהר מאחור באחת הערים הקטנות וטס הוא קונה לו טביחה. בפהרה הוא מפייד עם המושבים ואף מהעטר, אך עושרו והאספה שבצמדה אליו, קמריצה, אינם מאריכים ימים וברגע שהוא מפסיד את כספו ואת ידידתו הוא מחליט בלבן לשוב ולחפש את הטיירה.

"מסעוהיו של אנדריקו"

אנדריקו הוא גער שנאסף אל המגזר וכמו בערים אחרים קבל בו את חיבורו. אף על פי שהיה טביחרי המגזר והלמיד טוב, אין אנדריקו מוצא מנוחה במחיה במגזר והוא מבקש ללכת אל קברו של הקדוש דאיוס. הוא עובר ליד כפר שבו מביעה לו אשה בשם דוב'יה לעזר לה בקטיף על פנה טיירה את כספו לחוצאות הדרך. הוא טוקע בעבודה ומבלת טיבו יכול להסתחרר מהמקום. יתכן שהספכר מן העבודה או מן הריח החריף של הסזימים ואולי מדוב'יה. הקדוש דאיוס הוא טבואל מומי וטאין בו לשוב ולצאת לדרך. בדרך מקרה הוא טובט בטיירת יהודים והוא מחלוח אליה, וכאן הוא מוצא את מנוחתו וספוקו.

"בשמש הדרומית"

בדרום טוקעיה המכרים במעיין עצלות. כל פי שהגיע לדרום טוקע בעצלות טרדיחה זו. אף טיירה היהודים פוטעפת טחלו מן האווירה הזאת, אך למרות, שטכחו הרבה מפנהגי אבותיהם בכל זאת שומרים הם את השבת ואינם עורטים בהמה בגרזן. המסחר וההנדוידים אינם מביחים להם לטקוע בטאבנות ובטאוזלת הסחורה הם טוב יוצאים לדרכם - דרך הגדודים.

"סו כ רב"

המסחר מתאר את הבאת בבו אל פוטרה של הגברת פרוטטבאונ. המספר חרד לכל אשר עלול לקרה לבנו במקום זה, עצם טיטיוחה של טבחלת המוסר

בם כן משפיע על המספר היות והגברת פרוטסטאנט היא אשה קרה וקשה
וכמו-כן בוכח המספר לדעת מאין מטפלים בילדים בריכות. אמנם המספר
מחרט מאוחר יותר על כי הביא את בגו למקום זה אך מאוחר מדי.

הקובץ "כפור על הארץ"

"הורר בין דרובנה לדובניץ"

עדה רובנה של יהודים עושה דרכה מדרובנה לדובניץ, מקום מושבו
של רבי קדוש. יחד עם העדה עולים ילדים וכן בעל תשובו. כמו הילדים
מהפעל מכל דבר טרואות עיניו. ככל שמקרבם למקום של הקדוש ממלחמת
רוחו של בעל המסובה. בורכס לדובניץ עוברים היהודים חורבות,
סירה בטוטה של פריצים וקפלות ואף ביתו של משומד ידוע. בטמניפים
לדובניץ הם קוראים בשמו של הקדוש ר' בריש אך אין קול ואין עונה.

"גונב מראות"

גונב המראות הוא באצל, טמט בית הכנסת. ניהן לו פנאי לרוב
ביון טאט יומיו הוא מבילה בבית הכנסת ועל כן עיניו מטוטטות בכל.
רק בלילה קורה השמש בעל המום דרור לדטיונו. הוא בוחן בעיניו
אם ההיכל המגולף עץ, אם האברכים, הכנצנים והטד"רים. מאזין הוא
לסודותיהם, מקבץ פרטים, גונב את המראות. וטטילם לציקלוננו.
לפניהם בוחן באצל אם עצמו ואת מומו וטואל את עצמו האט הוא
אקספרימנט של הטבע או חוכמה טייתכאן להפליג בספערות גם בלי גוף.

"מוחה של המחוללות"

צוות רפואי עובר מעיר לעיר על מנת לגייס בחורים יהודיים
לצבא הצר. הצוות מגיע לעיר וכפי שכחוב בניירות עליו לגייס
עניים בחורים יהודיים. אלה טניצבים לבדיקה הם עניים וחלשים.
העמידים פרו את עצמם בכסף. העיבים ניהארות אל הכהדלן טמט יוכל

לפדור את הבחורים האלה. הסתדלן פנסה את כל הכספים הישנים
אולם הפעם לא עולה בידיה לחסר את הגזירה. מובעת המקרה שם
הסופה העמוד להם למסכבים, ואולי יתכסו הדרכים שלב ולא יוכלו
הרופאים להזיק.

"צל הרימ"

על ראש ההר ביצבה סירה. זאת סירה של ר' יצחק ושל בנו
בכורו ר' חנוך. באזור זה הם מכונים הוואדאנים. בני המטבח הזה
נלחמים על קיומם בגד הפריץ ירוסלבסקי ובן החרומו. עסקם הוא
היערות ובכסי דלא בידי וכן עסקי עצייה. כל קיומם באזור מלוי
בירוסלבסקי ובשקור השוחד סיחבו ליריבו. ר' ישראל בנו של ר'
חנוך מבלה שאין אפשרות להמשיך ולתת שוחד כיון שאף השוחד לא
יעזור עוד בעד האפרצות האריסים אל המיו.

"הסודות המסחר הזעיר"

סוחר יהודי מספר על בפיון המסחר שלו. חנות קטנה הייתה לו
האריסטו לו אבוחיו וכי היו לו אשה וידידים. יום אחד פסד ויצא
לדרך. מרחק רב בגרר מביחו ועסק בכסח מעבר להרים. מסחרו הצליח
אבל את מסכנו קבע אבל אכרה אחת שבעלה בטטה וזו לאחר שהתקרבה
אליו החחילה לפרסם שאין מסחרו בקי מעבורת. על אף שההידר עם
הז'נדרמים הוא מצפה לריסות תחבא לקחנה ובכדוראח סאיגה באת הוא
פושט את דרכו אליה כשקיימות הסכסוך פלוות אחר.

"הכנות למסע"

הספור מתאר את קדחה ההגירה לאמריקה. הסוחרים הצמקים בעירת
הקטנה כגלים לפחד כי יש עולם חדש ואפשרויות חדשות. הנשים הן
המקבוצה את הבטיעה בפחדיהן תסמנים מפני הלא-גודע. גם הבית וכל
המוכר והידוע מעקבים את המהגרים, ובפוטו של דבר, הם עוזבים את
העירה במלטים, במחמרת.

"ב ח ב ה"

רכבה בוסעים מהעכבה בהחנה ואין באפשרותם להמשיך כי הספילה
הסומה על ידי סלג. הסוחרים היהודים נבצלים עכוב מאובס זה,
ועסקיהם פורחים ברכבה ובכפרים הסמוכים. הספור דין בטיפוסים
הסובים סברכה. המספר הוא יהודי שהקובציה נשללה מסבו ועליו
להגיש למוטל הסחור. אחרים נמצאים בדרכם לאמריקה. העכוב שהוטל
על האבנים בעל רחם חוסר לעכוב סרצון, וכאשר העלג ספסיר סמסרים
הם על כך. בעקר מודאגים בני העריקים היהודים. הרכבה געה, ועמה
בגוז העכוב שהיה בחלום.

"ה ג ר ו ט"

סראוח עיבו של ילד המהאר והספר גרוטס של הסידים מעיררם.
המסע איבו מסע גרוט מעציב, אלא מסע נל הסמאוח, סבו במוגה הפיסה.
בין הטיפוסים הסובים סמאר המספר את ספיל, סוחר הבהמו, המוטס
ספבי העמיד. את הרטל, הסואל את הסאלה ו: וקנב "לגן" ואת הימם
הציבר את סמראוח. ההחבלות וההחלוצות המוחזים בהנורה בסרבה,
נמוגים כאשר הם מגיעים מעטים ומדולולים לסחור.

"בחלוא הסחור"

סר רפוסורט, בעל חווה ויהודי סכיל בוחן את ילדיו באובס לביבו
בסחור. סבו הביסביסס ובחו הסמחבור עם הסורה הפולבי והחורכס
וטחחקה מכור סחצבה. רפוסורט את כי ימיו בחורה ספריס
והאבטיססיות המוסויות של הבויים הביסח גם אליו. הספר ברור
עומד בסימן הסחור הבטל, חדומה לרקנון הפוסה בכל.

"ג א ג י"

ילד יהודי באסף אל ספזר אחרי סאבדו לו סביו ואמו. סכיון
סאיבו סוכמר ללימודים עיוניים הרי ספורידים אופו אל סמרג, סקום

מוטבם של הסתמים על מנת שילמד את המקצוע. הילד הוא פסל-אומן ועד מהרה הוא יוצר דמויות באבן. הדמויות הן מוטלטות כל כך עד שהביטוי מחליט לקדם אותן וכך נבזלות מהילד הדמויות שהרגיש קרבה אמיתית אליהן הדמויות שנחצבו באבן.

"הבחירה"

הבחירה היא בחירה של נשים בלטרות והנבחרים הם ילדי בים היחומים של האחות סלטיבה. נשים אלה באות לאמץ לעצמן ילדים מקרב היחומים וכל זאת מפני שרשויות הסעד מונעות את היסורו של בים היחומים. ספורים על מונחת בעלות של הילדים מספורים בקרב היחומים ולא נסקד האספקט המיני מספורים אלה. המוסד מחוסל עם הסרת השלט וכל אלה שלא נבחרו ז' אז בלקחים אף הם.

"כפור של הארץ"

אחה פוכן גורד טרגליך נוטאות אותן למרחקים. הרגלים נוטאות אף את הסדכן העני מפני שמסורת אבותיו בידיה ולא ישבה. הזמן, הזמן המכלה הוא חסלים על הכל והוא גם שאוסף את כלל הסוככים אל בים המלון. מדי חורף הם באספיהם הם "המורף מנחם את המעגל הצטלם".

"שמרונ הוומיה"

בוספריי, יהודי בן חמישים וחמט, מוסר האיכל בעירה הקטנה. הוטל עליו בעל הורחו להיות חומר נבחלתו של אביו, הספור סמאר בלטון הטמולה מן הקודם את בוספריי הצובר את מראות הוומיה של האיכל, בסומר אחרון של חרבות "טנצמוותה לפנה פעל פגי האדמח".

"הבשורה"

טליי ציוני מירוסלים בוסע בעיירות הגולה כדי לחציה ליהודים

אם בטורה ירושליים והציונות. המסע מעיף ולעיתים מדכא. הוא בורא
הרצאותיו גליוני המחשבה בערים טובות, ובסיוסן בערכות התרבות
לטובה ירושליים. בעיר צפופה מסוימת הוא פוגש את קרובת צ'וק,
ראש הקלוב היהודי. ההרצאה באותו ערב מתבטלת כיון שרק אדם אחד
מיהודי המקום הופיע. הבטורה לא מוכנה למרות השתדלותו של
קרובת צ'וק, והטליח חוזר כלעומת שבא.

"באיר טנט ג'ורג'"

צ'ורבסקי, חלא הוא לייבל בוטסטן, במלח טפני השלמותה אל
איי טנט ג'ורג' הטופסים בסירתו של דיג איטלקי. על האי השומט
פוגש צ'ורבסקי המבריה את וילנר. וילנר, ויבטר הוסקד לשמור על
מכונת הקידוח החלו וולדה כיבתיים. קדחו וקדחו באי אולם לא
הפלו מאומה. צ'ורבסקי פוגש על האי גם עדה מבריהים ואף איתם
הוא יושב זמן מה. החנחו האהרונה על האי היא המצור והמצור היהודי
המחבורר בו. גזיר זה כואף לעלה לארץ ישראל למקומות הקדושים
וצ'ורבסקי עוזר לו בהכנותיו אלה.

"פנייה"

הפנייה מברחם בירושלים בין המספר ובין סוף החורב בן עירו
לשבר. פנייה זו מחוירה למספר פי הוא זה בירושלים ובי הוא עדין
בן עירו הראשונה. הפנייה מכוללה במספר את הרבון לשון לבימה
ובעצמים מחודשים לעירו.

"במקומות הנמוכים"

זהו ספור פגישה של ארבעה המספר, גיש הקרמטיס, דוקטור
פילמיסטרן, גברת סלדריה ודוקטור טחלמאן. אבשים אלה במבטים
על חוטו של ים המלח. דוקטור פילמיסטרן מתגלגל בפירוטי המקרא על

בזכרון דוקטור שמהלאוץ עומק בחסידות וגבורה סלדסאוו אוספת
זנבים. שלושה אלה מהעצבים לעברם. למרות שהטליכו אותו טאחורי
גידם, אין אפשרות לעזור בעד הגעגועים מה גם שהשמרנותם בארץ
החמה הזו הי' קשה אם בכלל אפשריים...

"במקום אחר"

ארכיאולוג בשם ד"ר זלצור, יהודי אירי בשם ג'ורג' והספסר יחד
פם צוות חוקרים, שטופים בחטיפת העבר בחל באיטליה, הסלטי מורד
בספור חטיפת החל אה חטיפת העבר של הגבורים. ברל עמנו בחטיפת חטיפת
טראכיה של צעיר יהודי שטלה יד נפסמו כיוון טאכטי הקהילה המקומית
המעבדו מלהצילו מזרועות המזור. "מקום אחר" הוא מקום טאכטי לכבי
בלי-בית.

"במקום הקדמ"

"הבריחה"

יהודי בודד מצליח להימלט מן החטיפות של זנא ירוסלב. הוא קובח
לעצמו סוף ומהחיל לסחור בכפרים במחורות הדרועות לאכריסו נסס,
ספירט, מלה ווודקה. הוא לומד אה דרכי האכריס וספמנה פויסס עד
סלא גיכר בו שהוא יהודי, הפחד ספני הגויים נעלם כליל. בן בית
הוא בבית המרזח, בכפר ובכנסיה. באחד הימים הוא פוגש יהודים
ספרורים וכל כוחו ובסחורו בוטריס ססנו בנכחיתם, פלא היר, הוא
מציג להם אה סוכו, אך היהודים חומקים מפניו.

"הבגידה"

יהודי מחבולל ואטמו חיים בכפר של גויים. אחד פולה בלבו של
היהודי כי אטמו בוגדה בו אך אין לו טום הוכחה לכך. החמד מייסר
אוחו, וכמו כן מייסרת אוחו העובדה שלכמד באים רוכלים יהודיים

על מנה לנזיר את סחורתם. אשה אינה חובשת שממנו דבר, אלא ללכת
הפירה ובכך היא מחכמה לשיבה אל פרכי היהדות. גם את בגידתה
ניהן להפוס. בפיטור הסמלי - היא נוגדת בפעלה, פניוק כל קטר
בינו לבין היהדות, על ידי כפיית ההדות זו.

"התקוות"

התקוות הן יושבות הרים ובחודש אלול הן באות להסתופף בצילו
של הדיין. ההרים גרמו להן סתמיכה בעלות/מגודל. אולם האן בניהן
של הדיין הן חסרות אונים ולמרות שמביאות איתן איזו יראה מפנין
נכל זאת סליטים בהנהגותן מנהגי גויים. ביום הקדוש הן מחסללות
נכל כוחן ולמחרת חוזרות לנהיהן.

"ב י ח ד"

אם רוכל ובת בודדים בורכים. כדי למנוע הפקרות מהבת (סמיכה
יכולה לעמוד בסבי פיתויי הסקצים) כובל האב את בתו אליו וכך בשחם
כבולים הם בודדים יחדיו. הבת ממרדת בגד סאסי זה, אך האב טאיו
מאמין להבטחותיה שלא מברח, מסרב לשחררה. רק כאשר טבר את רוח
בתו, והיא כבועה לחלוטין, הוא מסחרר אותה אך השחרור גם מאוחר
ידי כיון שהבת איבדה את עצמאותה כליל.

"ההנהגות"

זוג יהודים בורח על פסוק ספני האכרים וכלביהם. הם חיים בסבס
והטבע משנה אותם. כל הוריותם השתנתהו פניהם, גוסס, בגדיהם ואף
מנהגיהם. הם חלה ללכת לכנסיה להדליק נר והוא החל להטמך בגוי.
האכה מציעה סימסיו עצמם לאריסים ואז יהיה להם בית אך הנפל מסרב.
בקר אחד מסורר ואיש ומבלה סאסחו ברחה ממנו עם האריסים.

"ב ו ר ר"

יהודי חוזר לאחר העדרות של שבטים לביהמו וליחזקמו. הוא גורד
בארץ הקור טבא בולד, וחימוטו אחר ביהמו הגמטי חופך לחימוט רוחבי
אחר מוצאו היהודי.

"השיבה"

סוחר הסוסים טב לעירו אחרי שבטים רכוא, אין הוא בטוח כלל שאטבם
זו עירו, אך לאט לאט מהרבים הסימנים שאכן זו העירו באר חטים
טבם טבלו חסידים, ביהמו של המסומד, שיבמם לעת ערב של סוחר הבהמות
וטיגרת לחובם של האכרים, סוחר הסוסים מוגט בחייל יהודי מן
החטופים טאף הוא טב לעיר וכך, חור כדי סיחה עפי, יודע הוא כי
זאת עירו.

"רוסקה"

רוסקה היא אטח יהודית טאיבה יכולה לגבור על יצריה, חטים
והטמט מוטכים אותה והיא מזביחת את ביחה, האכרים סיפטיט לבעלה
להכוחה אף זה אינו מסוגל לכך של אף כוחו הרוב, או אולי בעמיו.
רוסקה בורחה ממנו לואסיל, אחרי טחיכה אותה ואסיל היא חוזרת אל
בעלה הראסון.

"העזובה"

הרב יוצא את עירו ואינו חוזר אליה אף לימים הנוראים, איטת
העדרותו מוטלת על הכלו על טואבי חטים ואף על העגלובים טאטיד רבו
אימו, לבסוף מחליטים להלוח אליו את זקן מואבי-חטים ר' יעקב.
זה יוצא לפייס את הרב ורק אחרי ימים רבים חוזר חואב חטים, הרב
גרסו מעל פניו וכך כשרבטי אטמה מפעמים נחט וחריקות מואת נחט
מקבלים מוטבי העיר היהודים את הימית הנוראים בלא הרב.

"העליה לקאמפאנטק"

הייל יהודי סחור מסיביר לעירו אחרי עשרים שנה אינו פוגע את מקומו באותה העיר. זמן אחד ב"הקדש" מיעץ לו לעלות לקאמפאנטק אל "בעל המאור". זהו המקום שבו התפללו קצותיו, ההייל היהודי פוגע ועוזב את העיר. דרכו עוברת בנתי מרצה בין נודדים עד שמגיע לקאמפאנטק אל בנו של "בעל המאור", אך ההייל היהודי אינו יכול להימצא זמן רב במחיצת האים הקדוש והוא נפלט החוצה.

הפונק "אזני הנהר"

"ברונזה"

המלוכה בריביה קאנדל מהבורר יחד עם ברונזה העיוורת. היא מטמטת מכסון עברו כיוון שמכסונו אנו לו. ברונזה מייסרת אותו בדברים ולמרות זאת הוא שב וחוזר אליה אל המרחף גם אחרי פוגת. המרחף שבו גרו יחד הוא המקלט היחיד של קאנדל.

"הלחקה"

הלחקה היא לחקתו של הרז'יסור סיביה. לחקתו מורכב מבעלי סוס ומעיווריה. הוא דורש מאומגיו מאמצים רבים והתפטרות מירביה. מחקציו מהאונגים לפני הופד האין הם יכולים להמשיך ולעבוד אחר טרביטו של סיביה, אך עם מותו של הרז'יסור מתרסקת הלחקה וחקהל חדל לבוא.

"רבינה"

רבינה היחה ידידתו של זיינפטיק בעל מסעדה. מטום מה הוא חסכין אותה במרחף והיה מוריד לה למקום זה כל שחפכה בעיקר מי-בוסט ותפרוקים. שוחפיו טאלו עליה לפעמים והוא היה מסיב בלסון חסונה. ברבות הימים חלחה רבינה ומחלחה והקפריזות שחקסוה השמיטו מיד על זיינפטיק. הוא המרכל בשמירת הקומה והגה במומה הקרב של רבינה.

"אכטניה"

האכטניה היא אכטניה של שמעון זינגר מסולוצין. אל אכטניה זו היו טרידי סולוצין מהכנסים במועדים. במקום זה היו יושבים ומשחקים בקלפים כל הלילה ואשתו של זינגר הייתה מגישה את מאכלי סולוצין המסורתיים. טרידי העיר הזו שכחו את עברם ואת הציגונים המיוחדים לעירם ושמעון זינגר היה מזכיר להם מי הם ומי היו אבותיהם. זכרונם של זינגר הוא שקט אולם למקום זה, אך שכחם גברה בהם עד שלא הופיעו יותר באכטניה זו.

"הסוחר בארספוס"

סר בארספוס היה בעל חנות גדולה בירוסליס שהקים בעצמו. סני עוזריו הם שביהלו את החנות וזוהי היה מסקיף על כל העסקים מן הצד. בחנותו עבדה אשה שמנה בשם ברזבקה שבחזילה לא חיבב אותה כלל גם בגלל היותה שמנה ומכוערת וגם בגלל האידיש שלה. במחרת הוא לומד להכיר אותה ולבסוף אף מוריש לה את כל רכושו. ברזבקה עצמה מספלה בבארספוס החולה והיא נחמתו עד יום מותו.

"חילוכו ממחרת"

סמחה וברוך הם סוהפים. בערב יום הכיפורים של של שנה היו מחלקים ביניהם את ההכנסות. סמחה היה קונה ארבע קופסאות סרדינים, שתי חלות, חמוצים ופחים שמן וחברו היה קונה בקבוק וודקה מזוקקת ובקבוקון של ברנדי שחור. היו לובשים פיג'מות מורידים את המדים וכך היו מצפים שיום כיפור יעבור. אי-האמון הדדית האומרים איט לרעהו היה הדבק של סוהפיהם. החשד שסמחה תגלה את מהם להערים על חברו הוא שמקיים את ערבותם.

"ה מ צ ו ד"

יאבק, יהודי מסתער, יוצא לטיט עם דיג בוצרי. בקודת הכובד
של העלילה היא יחסו של הדיג ליהודים ומביטתם של השנים ביהודים
סעל החורף. הסופר מתאר את היהודים כעומדת בפני מסוטים - יבורים
מוזרים שלא מן העולם הזה. לדיג יש מסא ומתן אהם, אך המסא והמתן
מסורים את כוונתו האמיתית של הדיג - ציד יהודים. לבסוף פטיל
הדיג את סכיבו ומצליח לפצוע אחד מן היהודים. חבריו גוררים
אותו במהירות והדיג מביט את אכזבתו על כטלובו. על יאבק במהירות
היהודים את רובתם בעיקר בשל מבטיו.

"ה ע ו פ ו ח"

עופות הרף בשטלים לקבוצה יהודים שבמלטים על גפסם. היהודים
חוששים טעם ריחופם של העופות מעליהם יגלה אותם לרודפים ועל
כן מבטים לטחור אותם בגבלות. שפיגל מכחך מולט את אקדחו המקועקע
וזיגדל מסחרם, אך כל אלה אינם מפסיקים את ריחופם של העופות.
זם מבטים למוחם של הנמלטים בודאות טאיו בה ספק.

"ה ג ל ג ו ל"

זמו ספורו של כוחה ואשתו במקום צידה ביהודים זזבו אותו כנר
מזמן. השוחט ואשתו עוברים אף הם סיבוי איטי אבל ברורו מפילותיו
של השוחט מתקצרות ואשתו דוטה בהתבהגותה יותר ויותר לאכרה. השוחט
מיסר את אשתו על טאיבה מהפללה, איבה בוטלה ידית וברדסה בלא
קריאת טמע. הסיכחה כובטת את השוחט כליל וההתרחקות של השוחט
מאשתו גדלה עד כדי זרות מוחלטת. הכירסום שכירסמה בו הזרות
והסיכחה מסיימים את חייו.

"הגילוי האחרון"

יאבק היהודי במלט מפני רודפיו והנה מהלוחה אליו אדם זר והם מהלכים יחד. אותו זר הואל את יאבק אם יהודי הוא, יאבק מכחיש זאת בחוקי ועוד מעמידו סביב בעלב. הזר שמציג עצמו כשם זאטקה אינו מרפה ולבסוף מהבדר סביבתו, יאבק וזאטקה, יהודים הם. זאטקה מוען שבטם מלכל בריה ים את ריחה האופייני כך גם הטבע לבני היהודי והוא אינו יכול להחסטר טריחו, הם ממשיכים ללכת יחדיו עד כערב אחד הם קמים ובפרדים איש מרעהו.

"בחנוכה 1946"

בחנוכה 1946, בולד לזוג פרידל בן על החוף של באולוי. האב אינו שם לחפץ מוחל סיכנים את הרך הבולד בבריהו של מברחם מניצור, אולם האם דורכת מילה בכל חוקי. עיבו הממאליה הכחולה של הרך מובילה ביומר - מורכב מעברת לכריילים מדורי דורות, גם מבין היה בעל עין כזו. כלילה אחד יוצא פרידל בלא לומר דבר ולמחרת בא מוחל. זה בחנוכה בחיבוק ואומר שלא הוא הראוי למול חיבוק זה.

"ה י ו ם"

היום הוא יום הטיפורים סיורד על הפנסיון. הרב זינדורף עורך את הפילה, אך הפנס קיבד. יסגס אנטיס מאיבם יכולים לשאת את יום הכיפור ואם החפילות. ההונגריה בוסט את הפנסיון באותו יום והצבטיס מסתגר בחדרו עם טני תרמוסים. הרב זינדורף סוקר במחשבותיו את הזמן שהפנסיון היה קטן ואם דמויותיהם כל מוסכיו. אגב כך, בזכר גם בגרוטתו, מרידה, את התגרסותם ובסורחת סעוסרת היא להמחמן טבית. ההונגריה חזרה מן הדרכים והצבטיס והצבטיס הזמינה לחדרו. האנטיס התפזרו והפנסיון שקט.

"ה ש ו ד"

מעבטטל גוט לאטא אט דוביה, זו אשהו הטביה. החובתם פורמליט
בלי טום גיבורים, בלי קרובים. כל האבנים זרים. לפני החופה
מבטיבים החתן ובלהו בעטרה אבנים שגורמים באהים ואלה פוקבים
אחריהם אף בצאתם ממקס הכלולות. הם מהפלים על מעבטטל ומבליטים
למרות ממנו את הכטיסיה של אשהו טגהפרו במעילו. הם מאטימים את
מעבטטל ואת דוביה בהפרה הברית ומסתלקים.

"לחשי הסור"

בקפה "רקס" יושבה חבורת אנשים ביניהם מבריהים ומלטיבים. המפוכן
ביניהם הוא ספר מחזק יראים ספציו. הוא ראטה של חקונטרלבנדח
והכל משחזר אותו. פרידה, בעלם בית הקפה, טזיה עם גראוויטט
חוטטת טבעלה יחזור ויגלה בגידמה או שגראוויטט ינטוש אותה
ויסע לאמריקה. ספר מרגיעה ואומר לה טאין לה מה לחטוש טבעלה.
זה מה ולא יחוב וגראוויטט לא יעזבנה.

"אחר החופה"

מפסטר מבלה אחר ההיפת טאין הוא מכיר את המוזמנים הרבים.
בטהרת מסגבר טאין החתן אלא בכדו של הרופבר וכל המוזמנים הם בני
רופב מארצות הברית שטנו במיוחד לה בר. בכדו של הרופבר נטט
הזכרון ואין הוא זוכר אותם למרות שחלקם מציבים עצמם בפציו.
הבגיד טחביא את בני העיר רופב לירושלים, לחתונה, על חטובו
אינו מביח לחתן ואף טמלווה אליו לאחר הטמתה עד טנופל גרדט
בטימטה בטכונה גיולה.

"שטטל חורב"

זהו מסור אהבתו של הסוחר פרוט לרוזה, מביטה במטענה. פרוט

הוא רחוק מאד כל מעיניו הסקיע בחבורו. הוא היה מופיע בחבורו
לפני שותפיו ועוזב אחריהם. להם היו מסמחום, לו לא היה דבר.
עם המאחביו ברוח וחקירותו אליה הוא מזגיה יומר ויומר את
חבורו, אך אין הדבר טענה לו עוד.

"ל י ד י ה"

מהורך הבמים סינדלר הכיר ביסו את לידיה שהיה עוזרה לו
בהורך ובפסקים. הכל המנהל כסורה עד בואם של בניה של לידיה,
שבראו כטבי "סקצים". סינדלר מסרב להכניס את הסבים לפסקיו ופוזרה
זו היא שממקת את לידיה ממנו מה גם שסינדלר מאשים את לידיה
כבגידה.

"ה כ כ ר"

כאן מסופרים מראות שהכבר עד להם נפיקר יחסי סוחרים בינם לבין
עצמם, כמו יחסו של הסוחר סימר אל הסוכן קרום ואל הסוחר צאבורמנטל.
הכבר, גם יודע לספר את ספורה של דינה ראוכר ואביה אדמוי שחל
וחמראה טבילו לפיניהם במדכ צמחו בכבר במי קולגוס ושלמי פרסומם.

"עורך הדין פלגו"

עורך הדין סלבו הוא סר אחרליך. יש הסוברים שעורך דין טוב הוא
ואחרים סוברים שאין הוא במסן מספיק להסקידו. אמת, לרבים עזר,
אך רבים אחרים לו זו בלבד מהססידו בעשיו, אלא אף הסתככו. לפני
טבים הבטיח לשאת לאשה את גוסטה היפה אך הסיצויים דרסו את כל
הטומה לבו ולידי ההוצה לא הגיע. גוסטה מדפקת על דלתו, אך הוא
איבד מוכן לקיים את הבטחתו. יש אבטים מבלחמים לצידה של גוסטה
ואף איימו לקרוא לאחרליך לדין מורה לפני הדיין הזקן. גם אחרליך
הזקן ולבסוף הוא מחפטר. אין הוא יכול להמשיך יותר במסדרו.

"באישון העיניים"

מספחה יהודיה, בודדת, סמגורית בחורה בקרב אכרים ואריסים
בוצרים בחבל גליציה, גבול אוסטריה. ראש המספחה, מנמרד, הוא
בעל בית חרושת לסוכר ובית משרת וזאת בנוסף לחורה, לטדה חטה
ולמסחר העצים. העלילה מותחת עם מותה של הספחה. העלילה בכללותה
מספרת על יציאת הער, בנו של מנמרד, הער מהארץ את החגים הבאים
וחולפים כשבני הבית בטורים אדישים. הספחה היא סקיימה את
הרוחניות היהודית בבית. עם מותה בוחרת המספחה מלויה על בליטה,
אף קטרוּלה וקאריבה המספרות מרגישות בקלות של הבית אחר הסמליות
של הזקנה. המספרות הרוחניות של בני המספחה מונה לחילוניות
במורה פראבז וורפל, לאצארוס, כחמט ואף בגיבה בצ'לו עם בוח
של מאליבה, קרובה המספחה מפרג. בנוסף לחורי המיוחד למספחה זו,
מחאר הילד את החורי המיוחד לגויים המאגניות במהגיהט, הבגידות,
הביאוסים ואף המכות שחם חולקים לבטוחיהם. הילד רואה בגויים חלק
בלתי נפרד מן האדמה והסביבה בעוד שאם בני מספחתו הוא רואה כזרים.
הילד מרגיש טקלוחה של המספחה גורמת לה להעקר מן החקום ואין
להוסיף. הופעתו של טר האופסמן, חגר המצבבי הדבק ביהדות, רק
מדגישה את חילוניותה של המספחה, ואפנה בטורה היא בערת מן החורה.

"השור והכחלונות"

בטי ובירוזמן חומדרו מיד לאחר ייחואיהם על ידי המלחמה. הם
בסבטים טוב בירושלים לאורך עשרים וחמש שנים. ברוזמן התרגל כבר
לחיי הבדידות והשיקחה, ואילו בטי התרגלה לחיי הקור והשיקחה
בסיביר, ליום הוגלתה. הפגישה הכחודשת של חטנים בירושלים גורמת
לדעיכותה ולל בטי, סזכרונה בעוד בה בעל כורחה, והיא זוכרת את
סיביר ואת חבריה הסיביראקים שאף הם מביעים לירושלים. היא מפסיקה
לחזור בזכרונה ואף זוכרת את בית אביה הדיין. ברוזמן בעור
מסאגנותו המעוטה, וגם הוא זוכר את יכרו. הרוזמן מדגיש כי אין
סיכוי לאיחוד בין השנים - בטי באכלת על ידי זכרונותיה וסוחה
הוא מוות.

"באדנהיים, עיר נופת"

באדנהיים היא עיר נופת באוסטריה. אל העיר באספים מחלימים
ובופטים במדי טבה בשבת. המחלימים הם יהודים או סמוצא יהודי,
אך יהדותם אינה ביכרה בהם מיד בתחילה העלילה. במהרה מתפרסמת
מודעה מטעמה של המחלקה הסביטארית שעל פיה מתבקשים כל האזרחים
שהם יהודים להירשם במטרות של המחלקה ואזו סיומר ויומר
מחלטה על חיי העיר ומושביה. מודעה זו היא שמטילה את גבורי
העלילה להורף מערבולת של ויכוח מי הוא יהודי. במהרה מתברר
אף לכופרים ציהדותם שאין להיסלם מן הגורל ונולס מועלים על
קרובות הרכבה שיובילו אותם מזרחה.

"1946"

סלימי יפרות ונובקריט כהאספים על חוף ימה של באפוליס. הם
מהגוררים לעת עתה כצריפים הבסוטים של הצבא האיטלקי. בטקום זה
הם מצפים לאסדרת הגיוה לארצות סטעבר לים וביצתים כעבירים
הפליטים את זמנם בהברחות, בהחלפת טטרי כסף וסחורה ובהעברת
רעיונות. הגדניים של סומר ואטור צמרצו זה מכבר ואנשים חיים
עם בטיח בלא חופה וקידוסיין. את המונדוטוניום של חיי המחנה מגוררים
בדרגים סובים. אדם שמטבה את חיי המחנה מן הקבה אל הקבה חוג
סרחבק, היהודי ההובגרי, שמקבץ ומאסן את נטרי המחנה בהילכות
חיילים. בערים אלה הופכים במהרה לאנשי חסס עד שאני המחנה
קצים בחייהם בעטיט. חיי המחנה הקלים באים לסיוטם עם הופעתה
של סמיבה מעפילים שאוססת אל סיפונה את כל הפליטים שנותרו סמחנה
אחרי שהבריהם עזבו לאוסטרליה וארצות אחרות. את מטענה המנוטי
מביאה הסמיבה לפלסטטיבה.

ס פ ר י ם

אורלב א. / "חיילי עופרת", ספריה פועלים, הוצאת הקיבוץ הארצי השומר
הצעיר, כרחביה, תשכ"ח 1967.

אורלב א. / "עד סהר", ספריה לעם, הוצאת עם עובד, תשי"ט, 1959.

אפלפלד א. / "עטן", סיפורים, הוצאת י' מרכוס, ירושלים, 1969.

אפלפלד א. / "בגיא הפורח", סיפורים, הוצאת טוקן, ירושלים, תל-אביב
תשכ"ד, 1963.

אפלפלד א. / "כפור על הארץ", סיפורים, ספריה מקור, הוצאת אגודת

הסופרים בישראל ליד הוצאת "מסדה" בע"מ, 1965.

אפלפלד א. / "מדגי הבהר", הוצאת הקיבוץ המאוחד, תשל"א.

אפלפלד א. / "במקומה הקדקע", סיפורים, ספרי דגה.

אפלפלד א. / "הפור והכוחות", ספריה לעם הוצאת עם עובד, תל-אביב
1971.

אפלפלד א. / "באיטון העין", הוצאת הקיבוץ המאוחד, תשל"ב.

אפלפלד א. / "שבבים וטענה", הוצאת הקיבוץ המאוחד, תשל"ה.

בן-אמוך ד. / "לזכור ולטכוח", הוצאת עסיקס, 1968.

ברזל ה. / "סיפורת עברית מיסאוריאליסטית", ספריה מקור הוצאת אגודת

הסופרים העבריים בישראל ליד הוצאת "מסדה בע"מ,

רס"ה-ג, 1974.

ברזל ה. / "סיפור מספריה" ט"ז ספורים, אהרן יעלפלד, א.ב. יהושע,

עמליה כהנא-כרמון, עמוס עוז, יהודה עמיחי, דוד סהר.

"יחדיו" אחד פובליאים לאור בע"מ, תשל"ב, 1972.

ברחוב ח. / "פצעי בגרות", ספריה לעם, עם עובד תל-אביב, תשכ"ה 1965.

גולדברג ל. / "אמנות הספור" פיוטים בצורת הספור הקצר ובחולדותיו,

ספריה פועלים, כהבים, הוצאת הקיבוץ הארצי השומר

הצעיר, כרחביה, תשכ"ז.

- גרינברג א"צ / "רחובות הנהר" ספר האילוסטרציות והכתב, הוצאת סוקן, ירושלים וחל-אביב, 1969.
- הסוואה בסירה העברית, מבחר בעריכת נחן גרוס, איחוד יעוץ - קסט, רבקה עליבוב. מבוטא הלל ברזל, 1974.
- וולס ר. וורן א. / חורף הספרות, הוצאת יחידיו, אחוד מוציאים לאור בע"מ, תשכ"ז.
- עמית י. / "לא מעכשיו לא מכאן", הוצאת סוקן ירושלים וחל-אביב תשכ"ג.
- צחוניק י. / "בית הנובחה", הוצאת דביר, 1953, חל-אביב.
- קורצווייל ב. / "מסכת הרומן והסיפור האירופי", הוצאת סוקן, ירושלים חל-אביב, תשל"ג.
- קראמר מ. / "ריאליזם ופנייהו", על מספרים עבריים מבוססין על אפלטון, ספרית סקור, הוצאת מבואה הספרים בישראל.

- Abrams M. H. / "A Glossary of Literary Terms", Rinehart and Winston, Inc. 1971
- Berkovich E. / "Faith After the Holocaust", Ktav Publishing House, 1973.
- Chadwick C. / "Symbolism", The Critical Idiom, Gen. Ed. K. D. Jump, Methuen & Co. Ltd. 1973
- Dipple E. / "Plot", The Critical Idiom, Gen. Ed. K.D. Jump, Methuen & Co. Ltd. 1970
- Fowler R. Ed. / "Modern Critical Terms" Routledge & Kegan Paul. 1973
- Hawkes T. / "Metaphor" The Critical Idiom, Gen. Ed. J. D. Jump, Methuen & Co. Ltd. 1972
- Heusner J. / "Understanding Jewish Theology", Classical Issues and Modern Perspectives, Ktav Publishing House Inc. 1973
- Shabbetai K. / "As Sheep To The Slaughter" Kislev Press, Beit-Dagan Israel. 1962
- Katz Ed. S. T. / "Jewish Philosophers" Keter Publishing House, Jerusalem. 1975
- Yudkin L. T. / "Escape into Siege", A Survey of Israeli Literature Today, Routledge & Kegan Paul. 1974

המסורה היהודית

דובנרוב "דברי ימי עם עולם", פרטים היות העם עד סוף מלחמת
העולם השנייה, הוצאת דביר, תל-אביב, תשכ"ו.
לונדאל מ. / "תולדות היהודים בגרמניה, מן הימים הקדומים ביותר
עד למלחמת העולם השנייה, הוצאת מסדה בע"מ, תל-אביב.
עק נ. / "טראגדיית היהודים באירופה", יד ושם - רשות הזכרון לטרומה
ולגבורה, הוצאת הקיבוץ המאוחד, תשל"ו.

"Anti Semitism" / Israel Pocket Library,
Keter Books 1974

Encyclopaedia Judaica, "Holocaust", pp.828-905

Hilberg R. / "The Destruction of the European Jews", London,
1961

Levin N. / "The Holocaust", The Destruction of European
Jewry, 1933-1945, Schocken Ktav Publishing House,
New York, Anti Defamation of B'nai Brith. 1968

ח א מ ר י ח

- אבינור ג. / "המוטיב היהודי בספרות הישראלית", מאזנים, כ"ב, א' יוני 1966, עמ' 55-50.
- אבינור ג. / "ספרים יהודים וצל השואה", מאזנים, כ"ח, ח-ו, אמריל-מאי 1969, עמ' 399-392.
- אולסחיין י. / "מתיחות פנימית בסיפור", הצופה, 3 באוקטובר, 1969.
- אורן י. / "פריו של הגיא", הארץ, 23 בסברואר, 1964.
- ארג א. / "עולם של ארעי", למרחב, 4 בסברואר 1966.
- ברוך א. / "עוצמת סיפורית", ידיעות אחרונות, 23 באפריל, 1971.
- ברנר ל. / "אהרן אפלפלד - גיטה פסיכולוגית לשואה", ברקאי 15/5/72.
- ברזל ה. / "בבחינת עלומות", הברק, 14 בסברואר, 1964.
- ברזל ה. / "מעטן לכפור", מאזנים, כרך כ"ד, חוברת ב', טבת תשכ"ז, עמ' 144-140.
- ברזל ה. / "גוסטו של אהרן אפלפלד", גזית כ"ט, ט-י"ב, כמלו-אדר, תשל"ג עמ' 22-17.
- גזקה ד. / "העור והכומות לא. אפלפלד", הארץ, 3 בספטמבר, 1971.
- גורסין ד. / "העור והכומות לאהרן אפלפלד", על המשמר, 22 במאי, 1970.
- דוד י. / "ספורי אהרן אפלפלד", האדמה, ב', אוגוסט, 1962.
- הגורני-גורן א. / "בקורת הקרקע לאפלפלד", הפועל הצעיר, 17 בספטמבר, 1963.
- ורטה ע"צ / "רב ומוטט בצמחוט", מולד, אוקטובר 1962.
- זהבי א. / "בקורת הקרקע", היום, 4 באוקטובר, 1963.
- זנדבק ט. / "הצמיחה הבלתי מורגשת", אמות, טבה א', חוברת ב', תשכ"ג, עמ' 102-100.
- כהן א. / "לאחר שרעכו הלהבות", מעריב, 15 ביולי, 1964.
- כהן א. / "עטון", הפועל הצעיר, 3 ביולי, 1962.
- חוקד ג. / "סיפורי אפלפלד", דבר, 30 באוגוסט, 1963.

- חירון ד. / "סיפוריו של אהרן אפלפלד", הארץ, 25 במאי, 1962.
 שמוס י. / "בקורת הקרקע", הצופה, 20 בספטמבר, 1968.
 פרידלנדר י. / "משקעים עכורים בנהר הזמן", דבר, 21 במאי, 1971.
 פרידלנדר י. / "העור והכוחות" לא. אפלפלד, של-ביניים
 בדרך אל הרומאן, דבר, 1 באוקטובר, 1971.
 שביד א. / "עמק" לאהרן אפלפלד", למרחב, 7 ביוני, 1962.
 שביד א. / "מהפודקן הסראגי למסלול ההתוות", מן היסוד, 9 באפריל,
 1964.
 נקד ג. / "אימה מסובבת בוסה אפלפלד", הארץ, 6 במרץ, 1964.

אהרן אפלפלד על עצמו ועל יצירתו

- "פי-החתון" 21/11/62
 "דבר" 11/12/69, "חיים רגילים ספורים רגילים מאת יפעת
 בבו.
 "הצופה" 25/4/69
 "הדואר" 12/2/71, מאת משה זינגר.
 "מערב" 23/11/62, "עמק" קודר וטראגי טיחה עם א. אפלפלד
 מאת רחל הלפי.

SYNOPSIS

In this dissertation, "The Experiences of the Past in the Works of Aaron Appelfeld", an endeavour is made to analyse the importance and significance of the past in the present lives of the heroes. Appelfeld repeatedly emphasizes that his characters cannot forget the past and live in the present as though the past never ceased to exist. The past traumatic experiences haunt them to such an extent that they often lose their sanity or even die as a result of their pressure.

Appelfeld does not refer only to the Jewish Holocaust of the years 1933-45; but to Jewish persecution throughout the ages. In his opinion they all have one common factor, the humiliation, degradation and destruction of the Jewish Nation. Appelfeld sees the trauma of the Jewish fate in a broad historic perspective. In many of his stories the dimensions of time and place are obliterated, and the characters lose their individuality and are but archetypes symbolising Jewish suffering in general.

Many of Appelfeld's works are influenced by Thomas Mann. Like Mann in the "Magic Mountain", Appelfeld also isolates his heroes in order to see their reaction to this phenomenon. A psychological dimension dominates his works. The abovementioned factors cause him to emphasize the geographical dimension in which the events are enacted, as seen in the narratives "Ba-Gova ha-Kar", "B'Mrom ha-Dustiya", "Ba-Gai ha-Poreh", "Ba-Mekomot ha-Memuchim", "B'Komat ha-Karka" and others.

The Holy and the Profane are important motives in the works of Appelfeld. The state of holiness belongs to the past and is unattainable in the present. The here and now consists only of the secular and the profane.

When there is a remnant of the holy in the present, this remnant is merely the empty shell of the holy - a tradition which continues in the present because it began in the past. Holiness gives the heroes stability and confidence, but with its disappearance the present is shattered and uprooted. For instance in the novel "K'ishon ha-Ayin" ("As the Pupil of the eye"), Manfred endeavours tirelessly to hold on to the family estate which is surrounded by gentiles. The grandmother who was the family's link to past and holiness, died and from that moment the status of the family amongst the gentiles is diminished. Even the communication between the members of the family weakens, and it would break down altogether if they would not be forced to quit the farm and move to the town.

As it was already mentioned, the writer isolates his heroes in order to observe their behaviour. In "Badenheim Ir Nofesh" ("Badenheim, Holiday Resort"), a characteristically peaceful Austrian holiday resort is turned into a town under siege. The procedure is slow, but it is threatening, and Appelfeld succeeds to prove to his readers that a Jew remains a Jew, he cannot escape the fate which awaits him. A central theme in the novella "1946" which takes place on a remote beach, is whether our fate would have been different had we had a fighting youth. Appelfeld's view on this subject is that the sword which would have emerged would have been a double edged sword - the fighters would have changed to such an extent that they themselves would have become Jew haters.

The novel "ha-Or Vehakutonet" ("The Skin and the Gown") has a complicated plot in which Appelfeld shows that an endeavour to bridge twenty-five years of separation even between a married couple is doomed to fail. The past experiences of the partners differ so greatly that there

is little place for communication in the present. The distance in time and place is crucial in its influences on the development of the personalities of Gruzman and Betty. This is likewise the cause for the lack of common understanding between the couple and thus their pursuing different destinies which never meet.

Appelfeld's style and choice of words varies according to theme. His sentences are sometimes short and concentrated, but they can also be complex if the content demands this. Appelfeld's language is closely connected to the subject matter. He is an artist whose prose often sounds like poetry, but this combination, while praised by a number of critiques, makes the reading difficult because poetry bars the rhythm of prose. Appelfeld's language is influenced by that of S. Y. Agnon, but nevertheless, he succeeded in creating a style specific to himself, which is not similar to that of any other writer. He thus emerges unique in his style of writing as well as in the thematic content of his works.

Author Zinner D

Name of thesis The experiences of the Past in the Works of Aaron Appelfeld 01162

PUBLISHER:

University of the Witwatersrand, Johannesburg

©2013

LEGAL NOTICES:

Copyright Notice: All materials on the University of the Witwatersrand, Johannesburg Library website are protected by South African copyright law and may not be distributed, transmitted, displayed, or otherwise published in any format, without the prior written permission of the copyright owner.

Disclaimer and Terms of Use: Provided that you maintain all copyright and other notices contained therein, you may download material (one machine readable copy and one print copy per page) for your personal and/or educational non-commercial use only.

The University of the Witwatersrand, Johannesburg, is not responsible for any errors or omissions and excludes any and all liability for any errors in or omissions from the information on the Library website.